

retten, først gaa til Underretten alene af det Hensyn, at Underretssagførerne kunde beholde deres Praksis. Jeg tror tværtimod, at en stor Del Folk ville ræsonere som saa: de store, vigtige Sager, som vi kunne tænke at faa med at gøre, skulle behandles ved Landsretterne, og da vi altsaa ikke kunne benytte Underretssagførerne til dem, er det fornuftigst af os, at vi holde os til Landsretternes Sagførere ogsaa i de mindre Sager, der skulle forhandles for Underretterne. Derfor ville Underretssagførerne blive mere forbigaaede end ellers og faa deres Erhverv indskrænket i ganske betydelig Grad.

Nu har det ærede Udvalg med Tiltrædelse af den højtærede Justitsminister i det foreliggende Forslag faaet indført den Forandring, at det tillades de nuværende Underretssagførere at indstille sig til den Prøve, som for Fremtiden skal bestaa af alle dem, der have Ret til at føre Sager for Landsretterne. De have Lov til at indstille sig til en saadan Prøve, og naar de have bestaaet den, have de Lov til at føre Sager i den Landsretskreds, hvorunder de høre. Der er dog den Mærkelighed ved denne Prøve, at medens alle andre vedkommende kunne gaa op til den to Gange, maa Underretssagførerne kun een Gang indstille sig til Prøven, og dernæst skulle de nuværende Overretssagførere uden nogen som helst Prøve have Ret til for Fremtiden at betragtes som Landsretssagførere og procedere for Landsretterne. Jeg kan i det hele taget ikke forstaa den Forskel, der gøres mellem de saakaldte danske Jurister og de latinske Jurister. Jeg tror, at der bliver gjort Uret mod de danske Jurister i adskillige Henseender, thi naar vi se rigtig paa, hvorledes Forholdet er, hvilken Forskel der er mellem disse to Slags Jurister; maa vi indrømme, at det egentlig praktiske juridiske Studium er for saa vidt fælles for dem begge, idet de jo begge skulle bestaa den saakaldte juridiske Fællesprøve. Der er den Forskel, at de latinske Jurister skulle først være Studenter og have haft Tid og Raad til at ofre et Par Aar til at sætte sig en lille Smule ind i de døde Sprog, i Græsk og Latin, og i et Aars Tid at studere Romerret, Retsfilosofi og et Par andre Fag, som ikke har ret megen Betydning for den praktiske Gerning i Sagførervirksomheden. Naar de have gjort dette, ere de, som man kalder dem, latinske Jurister og have alle de Rettigheder, som dette fører med sig, men jeg tror, at de Kundskaber, som de saaledes have

faaet, hurtig ville glemmes. Jeg har i hvert Fald hørt af dem, der have studeret, at den Smule Kendskab, de have faaet til de døde Sprog, er svundet væk i Løbet af ganske faa Aar, saa at det Kendskab, de juridiske Studenter have til Romerret, Retsfilosofi og de Ting, der skulle til i Løbet af dette Aar, heller ikke ville have ret megen praktisk Betydning for dem i deres Fremtid. Det er derfor maaske ikke saa helt urigtigt, naar jeg har hørt mange Mennesker, som have Forstand paa Spørgsmaalet, sige, at Forskellen mellem de latinske og danske Jurister er den, at de første have glemst noget, som de sidste aldrig have lært.

For at blive Underretssagfører maa vedkommende, naar han ikke er Student, have taget den saakaldte juridiske Fællesprøve med 1ste Karakter. Faar han ikke 1ste Karakter, kan han ikke blive Sagfører. Men hvis han er Student, altsaa kan lidt Græsk og Latin, kan han udmærket slippe igennem med en daarlig 2den Karakter ved denne Prøve, naar han samtidig har Kendskab til Romerret, Retsfilosofi osv. Vi have altsaa det Særnsyn, at af to Jurister, som have bestaaet den samme praktiske Eksamen, som virkelig har nogen Betydning for det juridiske Arbejde, bliver den, der har 1ste Karakter, skudt til Side for den, der har en endog meget daarlig 2den Karakter, og det mener jeg, man ikke kan være tjent med. Det er det, der passerer, hvis vi gennemføre dette Forslag, thi saa have de danske Jurister med 1ste Karakter ikke den samme Ret som de latinske Jurister med 2den Karakter; de have ikke Lov til at procedere ved Landsretterne, men maa finde sig i at blive ved Underretterne, hvor der fremtidig vil blive meget lidt for dem at bestille. Jeg tror, at det er en Følge af den Overklasseteori, som vi beherskes saa meget af her i Landet, og det er en Uretfærdighed særlig mod den mindre velhavende Stand her i Landet. Vi kunne jo nemlig være enige om, at derfra udgaa de fleste danske Jurister, som ikke have Raad til at ofre to à tre Aar og Penge for at blive Studenter og tage den Eksamen, som dermed følger. De danske Jurister have dog den Fordel, at de som Følge af deres økonomiske Forhold som oftest ere henviste til i et eller flere Aar samtidig med, at de læse til Eksamen, at arbejde paa et juridisk Kontor og saaledes ved Siden af deres Studier gennem den praktiske Uddannelse faa praktisk Greb paa at tage fat paa Arbejdet, naar de have faaet Eksamen, ja i det hele taget at tage fat paa de